

عنوان مقاله:

روش های ارزیابی کاربری اراضی درمناطق شهری

محل انتشار:

هفتمین کنگره سالانه بین المللی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

حسام الدین آذرزاده - محقق

خلاصه مقاله:

اصولا برنامه ریزی کاربری اراضی، هسته اصلی برنامه ریزی شهری می باشد و ارزیابی و سامان دهی فضایی- مکانی کاربریها و عملکردهای شهری، یکی از مهم ترین و تاثیرگذارترین محورهای توسعه پایدار شهری می باشد. به طور ویژه پایداری کاربری مسکونی به عنوان مهم ترین کاربری شهری، نقشی اساسی را در توسعه پایدار شهری ایفا می نماید. در این پژوهش با هدف ارزیابی کمی و کیفی کاربری اراضی شهری و با تاکید بر پایداری و تقویت کاربری مسکونی، شهر دهگلان مورد بررسی قرار گرفته است. روش تحقیق توصیفی-تحلیلی بوده و بر این اساس ابتدا به ارزیابی کمی و کیفی کاربریهای شهر دهگلان پرداخته و سپس به طور خاص به ارزیابی کمی شاخصهای کاربری مسکونیا بهره گیری از طرح تفصیلی شهر و مطالعات میدانی نگارندگان، اقدام شد. جهت ارزیابی کیفی و بررسی سازگاری کاربری مسکونی با سایر کاربریها از نرم افزار ARC GIS و از مدل Distance استفاده شده است. نتایج حاصل از تحلیل یافته ها بیانگر آن است که کمبود سرانه در اکثر کاربریها وجود دارد و به ویژه کاربری مسکونی با کمبود ۱۵.۱ متر مربع مواجه می باشد. محلات مسکونی شهر از لحاظ چگونگی استقرار کاربریها تفاوت چشمگیری را نشان میدهند. به طوری که در اکثر محلات مسکونی به علت وجود کاربری ناسازگار یا به علت عدم وجود کاربریهایی که کاربری مسکونی به آن وابسته می باشد ارزیابی کمی و کیفی کاربری اراضی شهر عدم سازگاری کاربری مسکونی مشاهده می گردد ی باتاکید برپایداری کاربری

کلمات کلیدی:

ارزیابی کمی و کیفی، کاربری اراضی شهری، پایداری کاربری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1373584>

